

Kuuletko Jumalan äänen?

Hepr. 3:7-19

7. Sen tähden, niin kuin **Pyhä Henki sanoo**: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä,

8. **älkää paaduttako sydäntänne**, niin kuin teitte kapinoidessanne kiusaamisen päivänä autiomaassa.

9. Siellä teidän isänne **kiusasivat ja koetelivat minua**, vaikka näkivät minun tekojani neljäkymmentä vuotta.

10. Sen tähden **minä vihastuin tähän sukupolveen** ja sanoin: 'Aina he eksyvät sydämessään.' He eivät oppineet tuntemaan minun teitäni,

11. ja niin minä vihassani vannoin: 'He eivät pääse minun lepoon.'"

12. **Varokaa**, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole **paha, epäuskoinen sydän**, niin että hän **luopuu elävästä Jumalasta**.

13. **Kehottakaa** sen sijaan toisianne **joka päivä**, niin kauan kuin sanotaan "tänä päivänä",

ettei kukaan teistä **synnin pettämänä paatuisi**.

14. Mehän olemme tulleet **osallisiksi Kristuksesta**, kunhan vain **pysymme loppuun asti** vahvoina siinä **luottamuksessa**, joka **meillä alussa oli**.

15. Kun siis sanotaan: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, **älkää paaduttako sydäntänne**, niin kuin kapinoidessanne teitte",

16. **ketkä sitten suututtivat** hänet, **vaikka kuulivat**? Eivätkö kaikki, jotka olivat Moosesen johdolla lähteneet pois Egyptistä?

17. Keihin hän oli **vihastunut** neljäkymmentä vuotta? Eikö niihin, jotka olivat **tehneet syntiä** ja joiden ruumiit kaatuivat autiomaahan?

18. Ja keille hän vannoi, etteivät he pääse hänen lepoonsa? Eikö **tottelemattomille**?

19. Näemme siis, että **epäuskon tähden** he eivät voineet **päästä siihen lepoon**.

Jumala puhuu

Miten voi kuulla Jumalan äänen? Milloin se tapahtuu? Millä tavalla Jumala puhe vaikuttaa? Minkälaisen valinnan eteen se meidät asettaa? Kuinka usein Herra puhuu? Miksi meidänkin tulee puhua ja kehottaa toisiamme? Mikä nostattaa Jumalan vihan? Mitä on epäusko luonteeltaan? Mitä uskoon tulossa ihmiselle tapahtuu? Miten uskossa voi pysyä? Mikä on se loppu, johon asti pitää pysyä uskossa? Millainen lepo on uskovilla oleva edessään? Näitä kysymyksiä Heprealasikirjeen kirjoittaja käsittelee tässä jaksossa.

Miten Herra puhuu?

Kirje alkoi kertomalla, miten Jumala puhui Vanhan testamentin aikana ja miten lopullisella tavalla Jeesuksessa Kristuksessa. Herran suuret luomistyöt ovat puhetta, jonka jokainen ihminen voi nähdä ympärillään. Niistä Paavali kirjoittaa:

Se, mitä Jumalasta voidaan tietää, on kuitenkin ilmeistä heidän keskuudessaan. Onhan Jumala ilmoittanut sen heille, sillä hänen näkymättömät ominaisuutensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumaluutensa, ovat maailman luomisesta asti olleet nähtävissä ja ymmärrettävissä hänen teoissaan. (Room. 1:19-20)

Jumala puhuu myös omantunnon toiminnan kautta:

Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omatuntonsakin todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat heitä sinä päivänä, jona

Jumala minun julistamani evankeliumin mukaisesti tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta. (Room. 2:14-16)

Edelleen Jumala puhuu kansojen kohtaloiden ja henkilökohtaisten tapahtumien ja kokemusten kautta. Luonto, omatunto ja kokemusmaailmamme ovat Jumalan puhetta, joka kohdistuu poikkeuksetta jokaiseen ihmiseen kulttuurista ja uskonnosta riippumatta kaikkialla maailmassa. Sitä kutsutaan Jumalan yleiseksi ilmoitukseksi ja se ulottuu jokaiseen yksilöön asti. Sen perusteella yksikään ihminen ei voi viimeisellä tuomiolla Jumalan edessä puolustaa omia vääriä tekojaan väittämällä, ettei tien-nyt mitään Jumalasta ja hänen tahdostaan.

Pyhä Henki puhuu Raamatussa

Sen tähden, niin kuin Pyhä Henki sanoo:(7)

Jumalan erityinen ilmoitus on hänen puhettaan Raamatussa ja erityisesti Jeesuksen persoonassa ja työssä. Jakeesta 7 alkaa lainaus Psalmista 95:7-11. Vanha testamentti on siis Jumalan Pyhän Hengen puhetta meille samoin kuin koko Uusi testamenttikin. Molemmat ovat Jumalan Hengen ilmoitusta, jonka hän antoi eri ihmisten kautta. Niissä molemmissa on keskuksena Jeesus Kristus ja hänen pelastustekonsa. Vanhassa hän on luvattuna ja Uudessa täyttymyksenä.

Jumalan puhe on siis meidän luettavissamme ja kuultavissamme, kun Raamatun sanan pohjalta julistetaan lain ja evankeliumin sanaa.

Paavali kertoo Vanhan testamentin tehtävästä tämän päivän ihmisille näin:

*Veljet, en tahdo teidän olevan tietämättömiä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren poikki. Heidät kaikki kastettiin Moosekseen pilvessä ja meressä. Kaikki he söivät samaa hengellistä ruokaa ja joivat samaa hengellistä juomaa. He joivat hengellisestä kalliosta, joka seurasi heitä. Se kallio oli Kristus. Useimpiin heistä Jumala ei kuitenkaan mieltynyt, saivathan he surmansa autio-
maassa. Tämä tapahtui varoittavaksi esimerkiksi meille, ettemme himoitsisi pahaa, niin kuin he himoitsivat. Älkää myöskään ruvetko epäjumalanpalvelijoiksi niin kuin jotkut heistä. Onhan kirjoitettu: "Kansa istui syömään ja juomaan, ja sitten se nousi ja aloitti ilonpidon." Älkäämme harjoittako haureutta, niin kuin jotkut heistä harjoittivat - heitä kaatui yhtenä päivänä kaksikymmentäkolmetuhatta. Älkäämme myöskään kiusatko Herraa, niin kuin jotkut heistä kiusasivat - käärmeet surmasivat heidät. Älkää myöskään nurisko, niin kuin jotkut heistä nurisivat - heidät surmasi tuhooja. Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista, ja se on **kirjoitettu varoitukseksi meille, joille on tullut maailmanajojen loppukausi**. Joka siis luulee seisovansa, katsokoon, ettei kaadu. Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus. Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan enempää kuin kestätte, vaan sallies-
saan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää. (1. Kor. 10:1-13)*

Meille on hyvin konkreettisin esimerkein osoitettu, millaisia kiusauksia uskova joutuu kohtaamaan aivan niin kuin Israelkin erämaassa. Korostus on kuitenkin siinä, että Jumala suuressa uskollisuudessaan ei koskaan koetellessaan omiaan salli meidän kohdata yli voimiemme menevää kiusausta. Jos otamme Vanhan testamentin varoituksista vaarin, voimme päästä perille Herran lupaamaan lepoon. Jos taas lankeam-

me kiusaukseen koettelemusten tullen, olemme siitä täysin vastuussa itse. Kun niin tapahtuu, meidän tulee heti samana päivänä tehdä parannus, tunnustettava syntimme, anottava armoa Jeesuksen uhriveren perusteella ja palattava Jumalan tahdon tekemiseen.

Kuuletko tänään?

Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne, niin kuin teitte kapinoidessanne kiusaamisen päivänä autiomaassa. (7-8)

Meille kuuluukin tänään kysymys, kuulemmeko ja kuuntelemmeko Jumalan puhetta juuri tänään ja siinä elämäntilanteessa, missä nyt olemme. Jumalan puhe on kaiken aikaa ympärillämme emmekä me voi sitä sivuuttaa huomaamatta. Jumalan sana osuu nimittäin omaantuntoomme ja synnyttää siinä usein piston, syyllisyyden, joka vaatii välitöntä synnin tunnustamista ja armon anomista Jeesuksen Golgatan uhriin vedoten. Kun niin teemme ja käännymme siitä pahasta, mitä olemme tehneet pois kuuliaisuuteen Herran tahdolle, omatuntomme saa rauhan Herran vakuuttaessa, että Jeesuksen veri riittää puhdistamaan meidät kaikesta synnistä.

Toisaalta uskovankin on mahdollista paaduttaa sydämensä toistuvasti tekemällä samaa syntiä tunnustamatta sitä ja kääntymättä siitä pois. Jatkuva synnin tietoinen harjoittaminen voi lopulta kovettaa sydämemme niin koviksi, että tulemme sekä sokeiksi että kuuroiksi Herran puheelle.

Tie paatumukseen

Siellä teidän isänne kiusasivat ja koettelivat minua, vaikka näkivät minun tekojani neljäkymmentä vuotta. Sen tähden minä vihastuin tähän sukupolveen ja sanoin: 'Aina he eksyvät sydämessään.' He eivät oppineet tuntemaan minun teitäni, ja niin minä vihassani vannoin: 'He eivät pääse minun lepoon.' Varokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta. (9-12)

Järkyttävää on se, että uskovakin voi paatua jopa silloinkin, kun hän saa nähdä ja kokea suuria Jumalan tekoja elämässään. Hän saattaa saada erittäin ihania kokemuksia Herran huolenpidosta vaikeissa tilanteissa, ihmeellisiä pelastumisia äärimmäisissä tilanteissa ja syvää rakkautta. Silti hän saattaa kaiken aikaa salata jotain syntiä, josta hän ajoittain ehkä toivoisi pääsevänsä vapaaksi, mutta todellisuudessa hän sitä hellii ja rakastaa. Lopulta hän saattaa onnistua vaijentamaan parannukseen vaativan Pyhän Hengen äänen sisimmässään ja joutua niin syvän paatumuksen valtaan, että Jumala joutuu ratifioimaan eli vahvistamaan hänen tilansa. Häntä ei voi enää uudistaa parannukseen. Kirjoittaja kuvaa tilaa myöhemmin näin:

Mahdotontahan on uudistaa parannukseen niitä, jotka kerran ovat päässeet valoon, maistaneet taivaallista lahjaa ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä, maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailman ajan voimia mutta ovat luopuneet. He näet itse uudestaan ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häpäisevät häntä julkisesti. (6:4-6)

Luopumuksen tila alkaa usein aivan näkymättömästi ikään kuin kaikki olisi kunnossa Herran kanssa, mutta todellisuudessa sydäntä onkin alkanut hallita jokin salattu synti. Lopulta asia tulee kuitenkin julkiseksi ja ennen ehkä hyvinkin hurskaalta näyt-

täneestä uskovasta tuleekin julkinen Kristuksen pilkkaaaja ja Herran työn vastustaja. Tällaisen ihmisen kohtalo on hirveä, sillä hän herättää päälleen Jumalan vihan. Kirjoittaja kuvaa tilaa myöhemmin näin hirvittävin sanoin:

Jos me tahallamme jatkamme synnin tekemistä päästyämme tuntemaan totuuden, ei ole enää uhria meidän syntiemme tähden vaan kauhea tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka syö vastustajat. Joka hylkää Mooseksen lain, sen on armotta kuoltava kahden tai kolmen todistajan sanan nojalla. Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitseekaan mielestänne se, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä! Mehän tunnemme hänet, joka on sanonut: "Minun on kosto, minä olen maksava", ja vielä: "Herra on tuomitseva kansansa." Kauhistuttavaa on langeta elävän Jumalan käsiin. (10:26-31)

Päivittäinen kehoitus

Kehottakaa sen sijaan toisianne joka päivä, niin kauan kuin sanotaan "tänä päivänä", ettei kukaan teistä synnin peittämänä paatuisi. (13)

Jotta emme joutuisi sen Jumalan vihan alle, jota kuvataan "kuluttavaksi tuleksi", uskovina tarvitsemme päivittäistä kehoitusta tehdä parannusta myös kaikkein salakavalimmista synneistämme, joissa saatamme päiväunelmissamme viihtyä.

Meidän on tiedostettava, miten kiehtovana synti ja kiusaukset meitä lähestyvät. Saatana lähestyy valkeuden enkelinä ja vakuuttelee, miten pikku asiasta kiusauksessa on kysymys ja miten pikkumainen Jumala olisi, jos hän meidän vähäisiin tieltä poikkeamisiimme suhtautuisi vihaisesti. "Onhan hän rakkaus, kyllä hän pikkujutut heti anteeksi antaa, kyllä hän ymmärtää heikkouksiamme. Voit olla aivan rauhassa tämän asian suhteen." Jos sitten itse huomaamme langenneemme ja omatunto syyttää, niin Saatana osaa antaa myös väärää lohdutusta: "Sunnuntain jumalanpalveluksessa sinulle kyllä julistetaan kaikki anteeksi, ole huolehti!" Tai sitten se kääntää kelkkansa ja vakuuttaa: "Et ole enää mikään uskova, kun tuollaista teet. Paras että lopetat koko uskovaisten touhun, ei sinusta ole siihen."

Herran sana vaatii meitä juuri tänään tekemään parannus synneistämme, tunnustamaan ne oikeilla nimillä, anomaan armahdusta Jeesuksen veressä ja kääntymään tietoisesti niistä pois. Sen on tapahduttava juuri tänään, sillä koskaan elämässämme ei tule mitään muuta päivää kuin tämä päivä. Parannuksen tekeminen ei myöskään tule koskaan olemaan helpompaa kuin juuri tänään. Se vaatii joka kerta nöyrytymistä, joka tekee ylpeälle sydämellemme kipeää. Mutta juuri nöyrytyminen on se suuri lahja, jonka Herra haluaa omilleen lahjoittaa kipuillessamme syntiemme kanssa.

Päivittäisessä parannuksen teossa me uskovat tarvitsemme toinen toistemme rohkaisua ja tarvittaessa selkeää tilivelvollisuutta toisillemme niissä asioissa, joissa erityisen helposti lankeamme. Herra on sitä varten antanut käyttöömme ripin lahjan, jossa toisen uskovan läsnä ollessa saamme avata sydämemme Herralle ja saamme kuulla Herran antaman synninpäästön sanan omilla korvillamme veljemme tai sisaremme suun kautta.

Paavali rohkaisee meitä tarttumaan Jumalan armoon näin:

Jumalan työtovereina me kehotamme teitä ottamaan vastaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi. Sanoohan hän: "Sopivalla ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut." Nyt on sopiva aika, nyt on pelastuksen päivä. (2. Kor. 6:1-2)

Jos ja kun kuulemme Herran sanan, saamme aivan välittömästi tehdä parannuksen tietoisena siitä, että Herra haluaa suuressa armossaan antaa meille anteeksi ja varustaa meidät päivittäin uudella voimalla taistelllessamme syntejä vastaan.

Osallisuus Kristuksesta

*Mehän olemme tulleet osallisiksi Kristuksesta, kunhan vain pysymme loppuun asti vahvoina siinä **luottamuksessa**, joka meillä alussa oli. (14) (... kun vain loppuun asti pidämme kiinni siitä **todellisuudesta**, jonka yhteyteen jo alussa olemme päässeet." 1992)*

Uskoon tuleminen voi olla monelle harhaan johtava ilmaisu, koska se saattaa synnyttää mielikuvan siitä, että ihminen ikään kuin päätyisi jonkinlaiseen uskonkäsitykseen tai uskonnollisen oppijärjestelmän omaksumiseen. Kuitenkin uskoon tuleminen tarkoittaa Jeesuksen Kristuksen luokse tulemistä, hänen persoonallista kohtaamistaan ja hänen ristin sovitustyönsä ja ylösnousemuksensa kautta tapahtuvaa pääsyä Jumalan yhteyteen, osalliseksi Jumalan elämästä Pyhässä Hengessä. Toki Jeesuksen luokse tulemistä voidaan kuvata myös opillisin käsittein ja voimme opillisesti kuvata, millainen Jeesus on, mutta opin ja Kristuksen suhde on sama kuin reseptin ja valmiin ruoan. Jeesus on elävä Persoona, jonka luokse tulemme, jonka luo myös jäämme ja jota seuraamme, minne ikinä hän meidät vie.

Uskoon tulemisesta käytetään myös ilmaisua uudestisyntyminen, koska siinä Pyhässä Hengessä Kristus itse asettuu asumaan ihmiseen. Pelastetut ihmiset ovat siis tulleet Kristuksen persoonan luokse, persoonalliseen keskusteluyhteyteen hänen kanssaan ja osallisuuteen hänen omasta elämästään. Kasteessa ihminen liitetään Kristuksen kuolemaan, joka tulee meidän kuolemaksemme ja merkitsee siis täyttää anteeksiantamusta kaikista synneistä, mutta samalla hänet liitetään Kristuksen ylösnousemukseen, joka tulee meidän elämäksemme. Uskova on siis osallinen kaikesta siitä, mitä Kristus on tehnyt hyväksemme, ja kaikkeen siihen, mitä Kristus omistaa. Olemme Kristuksen kanssaperillisiä Jumalan lapsina, omistamme ikuisen elämän ja kirkkauden valtakunnan lupauksen, joka muuttuu meidän kokemukseksemme, kun Jeesus palaa takaisin kirkkaudessaan.

Todellisuudesta kiinni pitäminen

Kirjeen saajat olivat siis tulleet Kristuksesta osallisiksi, mutta heillä oli kiusaus vetäytyä pois Herran luota monenlaisten ulkoisten paineiden alla. Heille eikä meille riitä se, että olemme tulleet Kristuksen luokse, meidän tulee myös pysyä hänen kanssaan joka päivä aina loppuun asti. Lopulta tässä tarkoitetaan tietenkin sitä päivää, jona saamme kohdata Jeesuksen kasvoista kasvoihin joko henkilökohtaisessa ruumiinkuolemassamme tai Jeesuksen toisessa tulemisessa maan päälle.

Kreikan kielinen sana *hypostasis* voidaan kääntää joko luottamukseksi tai todellisuudeksi eli luottamuksen perustaksi tai pohjaksi. Vuoden 1992 käännös on mielestäni parempi kuvaamaan kirjoittajan tarkoitusta. Uskossa pysymisessä on kysymys

jatkuvasta paluusta siihen, mitä ensi kertaa saimme kokea, kun tulimme Jeesuksen luo. Paavali kuvaa sitä näin:

Niin kuin siis olette ottaneet vastaan Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä. Juurtukaa häneen, rakentukaa hänessä ja vahvistukaa uskossa, niin kuin teille on opetettu. Olkoon kiitoksenne ylitsevuotava. (Kol. 2:6-7)

Vaellus Jeesuksessa tapahtuu siis samalla tavalla kuin ensimmäinen kohtaaminenkin Jeesuksen kanssa. Tulimme Herran luokse tunnustaen syntimme ja anteeksiantamusta ja uutta elämää anoen. Saimme kaikki syntimme anteeksi ja meille luettiin Kristuksen lahjavanhurskaus omaisuudeksemme. Tartuimme kiinni Herraan ja hänen pelastustekoihinsa. Nyt meiltä kysytään sitä, että jokaisena päivänä palaamme saman Herran luo päivittäisessä parannuksessa tietoisena siitä, että pelastuksemme perustus ei ole muuttunut vähääkään siitä, kun uskoon tulimme. Jatkamalla Jumalan armon varassa loppuun asti, pääsemme perille.

Vaarat matkalla perille

Kun siis sanotaan: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne, niin kuin kapinoidessanne teitte", ketkä sitten suututtivat hänet, vaikka kuulivat? Eivätkö kaikki, jotka olivat Mooseksen johdolla lähteneet pois Egyptistä? Keihin hän oli vihastunut neljäkymmentä vuotta? Eikö niihin, jotka olivat tehneet syntiä ja joiden ruumiit kaatuivat autiomaahan? Ja keille hän vannoi, etteivät he pääse hänen lepoonsa? Eikö tottelemattomille? (15-18)

Matkalla kohti lopullista päämäärää meillä uskovilla on aito vaara paatua, vaikka olemme omassa elämässämme kuulleet Herran puheen moneenkin kertaan. Kun elämäämme tulee ahdistuksia ja kärsimyksiä, meillä on kiusaus katkeroitua ja syyttää Jumalaa niistä. Silloin on vaara ottaa tavalla "ohjat omiin käsiin" ja sortua tottelemattomuuteen Herran sanalle. Langettuamme syntiin meillä on vaara puolustella käytöstämme ja syytellä muita. Voimme joutua samaan vaaraan kuin Daavid, joka yritti peittää aviorikoksensa ja murhansa. Häneltä kesti kokonainen vuosi, ennen kuin Herra sai taivutetuksi hänet palaamaan totuuteen ja parannukseen. Meillä ei ole mitään syytä kuvitella olevamme parempia kuin Daavid. Siksi tarvitsemme toistuvasti kehotusta: "Tee parannus tänään, tee se heti, kun Herra puhuu omalle tunnollesi!" Sydämen kovuus ja paatumus lopulta kartuttaa päällemme Jumalan vihan.

Syntien synti

Näemme siis, että epäuskon tähden he eivät voineet päästä siihen lepoon.(19)

Joskus kysytään "Miksi Raamattu pitää epäuskoa kaikkein pahimpana syntinä, sillä eihän sille voi mitään, jos ei kykene uskomaan?" Epäusko ei kuitenkaan ole olemukseltaan uskon puutetta vaan pikemminkin vastauskoa. Ihminen uskoo aina johonkin. Niin pian kuin hän joutuu tilaan, jossa ei enää usko mihinkään, hän on epätoivossa eikä jaksakaan elää ja saattaa päätyä epätoivoisiin tekoihin.

Israelin kansan vaellus erämaassa kertoo, mistä epäuskossa on kysymys. Se oli heidän vahva vakaumuksensa, että he olivat oikeassa, kun valittivat ja syyttivät sekä Moosesta että Jumalaa. Vaikka he olivat nähneet Jumalan valtavan työn Egyptin orjuudesta vapautumisessa, he esittivät toistuvasti uusia vaatimuksia ja kieltäytyivät uskomasta sitä, mitä Jumala puhui.

Usko on olemukseltaan Jeesuksen sanojen vastaan ottamista. Epäusko taas torjuu Jumalan puheen ja sen hyvän, mitä Jumala lupaa antaa. Se kuvittelee pärjäävänsä itse. Moni ilmaiseekin epäuskonsa sanoin: ”Minä en tarvitse mitään Jumalaa. Rai-vaan itselleni tien tässä elämässä, enkä tarvitse tulevaa.” Epäusko on siis ylpeyttä ja itsekorotusta. Usein epätoivoisiin tekoihin päätyväkin on syvän ylpeyden vallassa kun kuvittelee, ettei Jumalakaan enää kykene häntä auttamaan. Epäusko on luopu-mista elävästä Jumalasta.

Epäusko ja epäily

Tässä yhteydessä on tärkeää nähdä ero epäuskon ja epäilyn välillä. Epäily nousee vaikeudesta uskoa sellaista, mitä ei ole esimerkiksi aiemmin nähnyt tai kokenut. Myös uskovalla on usein epäilyjä, kun Jumala saattaa tuntua epätodelliselta tai kun hän joutuu uskomaan lupauksiin, joiden täyttymiseen voi kulua hyvinkin pitkä aika. On epäuskon epäilyjä, joissa ihminen pyrkii perustelemaan epäuskoaan epäilyil-lään. Mutta on myös uskon epäilyjä, joissa uskova rukouksessa vie epäilynsä Her-ralle tunnustaen oman avuttomuutensa ja turvaa siksi Jumalaan.

Epäusko estää pääsyn lepoon

Epäusko on viime kädessä niin vakava synti, että sen valtaan heittäytyvä ja jäävä joutuu kadotukseen tuomittuna omista synneistään oikeudenmukaiseen rangaistuk-seen. Jeesus on valmistanut jokaista ihmistä varten pelastustien, mutta se on ainoa tie saada syntinsä anteeksi ja vapautuksen tuomiosta. Jos ihminen torjuu sen epä-uskossa, hän joutuu koko ikuisuuden vastaamaan itse omista teoistaan. Epäuskon valtaan jäävä ei milloinkaan voi löytää todellista lepoa tai rauhaa.

Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa vaan sitä var-ten, että maailma pelastuisi hänen kauttaan. Sitä, joka uskoo häneen, ei tuomita. Mutta se, joka ei usko, on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainutsynty-i-sen Pojan nimeen. (Joh. 3:17-18)

Epäuskosta uskoon - Tetsuya Echigon todistus

Kymmenen vuotta sitten aloimme käydä Itä-Tokushiman ev.lut. seurakun-nassa. Olimme hiljattain menneet naimisiin. Olin saanut uuden työn erääs-sä Tokushiman läänin yliopistossa. Vaimolleni täysin uusi ympäristö ai-heutti huolta.

Kymmenen vuotta sitä ennen olin yliopiston ensimmäisen vuoden opiskelija ja osallistuin uskontotieteen luennoille, joissa käsiteltiin alkuperäistä bud-dhalaisuutta ja alkuperäistä kristinuskoa. Buddhalaisuus vaikutti minus-ta hyvin rationaaliselta, kun taas kristinuskko erittäin erärationaaliselta, kun siinä uskottiin Jumalaan, jonka olemassaolosta ei ole täyttä varmuut-ta. Ajattelin, ettei tieteellisesti suuntautuneen ihmisen ei voisi uskoa siihen. Niinpä sitten opiskeluaikanani luin mielenkiinnolla buddhalaista kirjalli-suutta, mutta en lainkaan kristinuskoa käsittelevää.

Mutta buddhalaisuutta opiskellessani ja lueskellessani mutakin kirjalli-suutta törmäsin inhimillisten kykyjemme rajallisuuteen.

Yliopistosta valmistuttuani minulla ei ollut halua uskoa kristinuskoon. Mutta kohdattuani työelämän ihmissuhdeongelmien ja ristiriitojen aiheuttamaa ahdistusta, aloin kokea tarvetta jollekin ihmisyhteisölle ylittävälle olennolle. Menin siksi kerran katoliseen kirkkoon, jonka papin luentoja olin kuunnellut.

Silloin kirkossa ei ollut ketään paikalla, enkä sinne myöhemminkään mennyt. Mutta jotenkin minussa nousi epämääräinen mielenkiinto kristillistä kirkkoa kohtaan.

Tällaisessa sieluntilassa sain siirron uuteen työpaikkaan ja näin, miten vaimolleni oli vaikeaa sopeutua uusiin oloihin. Kävelyllä ollessamme huomasimme tullemme Itä-Tokushiman kirkon kohdalle. Rakennus oli esikäupungin kovin vaatimaton talo. Se oli täysi vastakohta aiemmin Hiroshimassa näkemilleni katolisille kirkkoille. Rehellisesti sanoen ajattelin, ettei olisi viisasta mennä niin epäilyttävän tuntiseen paikkaan. Mutta juuri silloin talon sisältä kuului valoisalla äänellä hymyilevän ulkomaalaisen kutsu: ”Päivää, astukaa toki sisään!” Koska minulla ei ollut vielä Raamattua, sanoin vaimolleni: ”Saan heiltä ehkä Raamatun.” Siksi menimme sisään, kun meitä kerran kutsuttiin.

Astuttuamme sisään paikka osoittautui vaatimattomaksi, niin kuin olin arvellutkin. Mutta sisällä olleet ihmiset juttelivat hauskaasti ja ystävällisen tuntuisesti. Minusta tuntui kuin olisin siirtynyt kilpailuyhteiskunnasta jonhonkin aivan toisenlaiseen maailmaan. Vaimonikin näytti kokevan asian samalla tavalla. Sen jälkeen vaimoni kävi kirkossa usein minun poissa ollessani ja lopulta kutsui minutkin mukaan, niin että aloimme käydä säännöllisesti jumalanpalveluksissa.

Mikä aiheutti meissä epäuskoisissa sellaisen muutoksen? Luulen, että se oli lähettipariskunnan ystävällisyys ja kokoontuneiden ihmisten sydämellinen avoimuus. Rouva huolehti vaimostani kuin äiti konsanaan. Mies suhtautui minuun läheisesti kuin veljeensä. Joskus koin sen jopa lähes sotkeutumisenä minun asioihini. Meille oli käsittämätöntä, mikä sai heidät osoittamaan sellaista ystävällisyyttä meitä kohtaan.

Tähän kysymyksen ratkaisun avaimen antoi Ananin seurakunnan lähetystyöntekijä opettaessaan Jeesuksen suorittamasta syntien sovituksista. Samalla kun olin kiitollinen Itä-Tokushiman seurakunnan lähettipariskunnan ystävällisyydestä, minulle, joka olin pitänyt kristinuskoa järjenvastaisena, alkoi aueta sen sisältämä johdonmukaisuus.

Kysymys oli siitä, että Jeesus lähetettiin tähän maailmaan meidän syntiemme sijaisena ristin kuolemaan. Koska Jeesus kärsi puolestamme, häneen uskovan ja häntä seuraavan ei tarvitse enää joutua tuomittavaksi. Siinä on Jumalan rakkaus, jollaista ei mistään muussa uskonnossa esiinny.

Tätä saarnaa kuunnellessani ratkesi sydäntäni vaivannut kysymys ja samalla ymmärsin, mikä synnytti lähettipariskunnan toiminnan.

Ystävällisyys, joka ei odottanut mitään vastapalvelua, avasi meidät näkemään Jumalan rakkauden. Siihen asti olin pitänyt heidän ystävyyttään ja huomaavaisuuttaan vain inhimillisenä suorituksena. Mutta uskoessaan Jeesukseen pariskunta halusi vain aidosti seurata Jeesuksen opetusta.

Raamattu sanoo: *"Eihän Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monien edestä."* (Matt. 20:28)

Lähettipariskunnan kautta pilkisti Jumalan rakkaus. Nyt, kun kuulemas-tani saarnasta olen päässyt ymmärtämään Jeesuksen suorittaman syntien sovituksen, kykenen avoimin sydämin ottamaan vastaan Jumalan rakkauden. Siksi haluan myös pyrkiä koko sydämeistäni palvelemaan toisia ihmisiä.

Kiitän Jeesuksen rakkaudesta. (1989)

Entä sinä?

Oletko sinä jo oppinut tuntemaan Herran Jeesuksen Kristuksen? Ellet vielä, niin Herra kutsuu sinua tänään kääntymään puoleensa. Älä jätä asiaa johonkin parempaan ajankohtaan, sillä pahimmassa tapauksessa et enää kuule uutta kutsua pelastukseen omistamiseen. Voi käydä niin, että omassa epäuskossasi paadut niin, ettet enää kykene kuulemaan Herran puhetta. Avaa siksi sydämesi Herralle tänään, nyt tässä. Tunnusta, ettet omin yrityksin voi löytää sydäntä tyydyttävää elämää, et kykene elämään oikein etkä löytämään totuutta. Pyydä anteeksi sitä väärää, mitä olet tehnyt ja niitä laiminlyöntejä, joilla olet rikkonut Jumalan tahtoa vastaan. Pyydä Jeesusta antamaan kakki anteeksi sillä perusteella, että Jeesus on ristillä sovittanut sinunkin syntisi. Pyydä sitten häntä tulemaan sydämeesi puhdistamaan sen ja ottamaan se hallintaansa. Niin saat uskon lahjan ja Jumalan lapsen etuoikeudet.

Jos sinä olet jo Herran oma, Herra kysyy sinulta, oletko ehkä alkanut suosia joitain salaisia syntejä sydämessäsi. Oletko ehkä antanut sydämeesi sijaa epäuskon epäilyille? Oletko ollut tottelematon Herralle, kun hän kutsui sinua parannukseen helmasynneistäsi. Herran sana varoittaa sinua paatumuksen vaarasta ja haastaa sinut nöyrytymään uudelleen parannukseen hänen edessään juuri tänään. Hän kutsuu sinua myös suuntautumaan siihen lopulliseen lepoon, jonka hän on luvannut jokaiselle, joka seuraa häntä elämänsä loppuun asti.